

דבורה נמיר:

„אני מאלאה את חובתי העיתונאית!“

בראיון שערכתי בשבוע שעבר אמר לי, בין השאר, הפרופסור דויד שר, מנהל בית-היולדות במרכז הרפואי על-שם שיבא בתל השומר שכתבת, "ידיעות-אחרונות", דבורה נמיר, גרמה לפאניקה בציבור כאשר פירסמה ידיעה על מות יולדת בתל-השומר. גברת נמיר ביקשה להגיב על דבריו של הפרופסור שר ואמרה לי:

אני הושבת שדבריו של הפרופסור הם בגדר שערורייה. זוהי הפעם הראשונה שפרופסור שר, שהוא מנהל בית-יולדות וגם יושב-ראש האגודה הישראלית לגינקו לוגיה, יוצא בהתקפה על העיתונות. הוא לא עשה כך כאשר פורסמו לפחות שש ידיעות על מות יולדות בבתי-יולדות אחרים. הוא מצא לנחוץ להגיב רק כאשר מדובר במוסד שאותו הוא מחשב לא הוגן.

אם ידיעה על מות יולדת מעוררת פאניקה בציבור, מדוע הוא לא הגיב בכל הפעמים האחרות שבהן פירסמתי ידיעות כאלה? האם יצא בהתקפה נגדי רק משום שהפרתי את קשר השתיקה על תל-השומר?

השנה נודע על שישה מיקרי מוות בזמן לידה. אם אכן, מות יולדת מתרחש אחת ל-10 אלפים לידות, כדברי הפרופסור שר, הרי שהשנה, מתוך 91 אלף הלידות שהיו בארץ, היו תשיעה או עשרה מיקרי מוות — אם עקב קרע ברחם או ביגלל דימום שעירויים לא עצר אותם. היה מיקרה של אוויר בריאות ומיקרה של יולדת שלא התעוררה מהרדמה אחרי ניתוח-קיטרי. בכל המיקרים מונחה לפי החוק, ועדת-חקירה, וזה לא נעים. על חלק מהמיקרים נודע לי וחלק לא פורסם בכלי-התקשורת.

את עיתונאית המקורבת לעולם הרפואי אה והמעוררה היטב כמתרחש בכתיחותיכם. לדעתך יש מקום לדאגה?

יש דאגה טיבעית. תקלה יכולה לקרות לכל אשה ולא דווקא בלידה הראשונה. לכן מוטל על טיפוח-החלב לעקוב אחר נשים הרות, במיוחד אחר נשים הסובלות מתופעות והופכות את ההריון לרבי-סיכון.

אסור לעשות הכללה שזה בכלל לא מסוכן. בכל כנס גינקולוגי מדווחים פרופסור שר וחבריו על סיכונים אפשריים בהריון ובלידה, מפרטים את ההתפתחות הטכנולוגית בשטח המיילדות המודרנית ומבקשים עיתונאים, במיוחד אותי, להביא אותם לידיעת הנשים. או כשאני מפרסמת חומר כזה, זה לא מפחיד? זה לא גורם פאניקה? אני חושבת שתפקידי, ככתבת רפואית, לדווח לציבור על המתרחש ברפואה. כמוכן שיש ידיעות מדאיגות ויש ידיעות משמחות. לא אני יוצרת את הידיעות, אני רק מדווחת עליהן, ואני עושה זאת כבר 20 שנה.

ברוך אלה:

„האחים אמרו לי לא להשקיע בסרטים!“

ברוך אלה הוא איש עסקים רציני, בן למישפחה האחים אלה עתירת-הנכסים. לברוך יש ג'וק בראש, ג'וק שעלה לו עד עכשיו בכמה מיליונים טובים: הוא משוגע לקולנוע והוא משקיע ללא הרף בסרטים ישראלים. הקולנוע הוא הצעצוע שלו — צעצוע יקר לכל הידיעות. לאחרונה השקיע אלה כסף בסרטו של פרוספר פרייאנטה „האיש שבא לקחת“.

צילומי הסרט הופסקו באמצע, ואלה, כך סופר לי הפסיד בפעם המי יודע כמה את כספו. טוב, בכך לא היה כל חדש. אלא שהפעם, כך סופר לי, החליטה המישפחה להטיל וטו על השגוען של ברוך. האחים אלה אמרו לו: זהו, עד כאן, יותר אתה לא עושה סרטים. מכיוון שמדובר באדם בוגר, באמצע שנות החמישים שלו, ולא באישה ילד בן 17, החלטתי לברר אצלו את העניין.

האם נכון שהאחים אלה אסרו עליך להשקיע כספים בסרטים?

נכון מאוד. נמאס להם שאני עושה כל הזמן צחוק מעצמי ומפסיד מיליונים.

למה אתה עושה מעצמך צחוק?

מה את הולכת לכתוב על כך בעיתון? בשביל מה, בשביל שייראו איך איש-עסקים רציני כמוני משתטה כמו ילד? מה לעשות, אני משוגע על קולנוע ואני רוצה לעזור לקולנוע הישראלי. בכל פעם אני אומר לעצמי שאולי הפעם זה ילך, ובכל פעם אני אוכל אותה מחדש.

כמה כסף הפסדת בסרט של פרוספר פרייאנטה?

ארבעה מיליון לירות. ושלא תחשבי, הפעם החלטתי לשריין את עצמי. סיכמתי עם המפיק אמציה חיוני שאני אשלם רק עבור המעבדות. כלומר, אחרי שהסרט יהיה מוכן ויקחו אותו למעבדה אני אשקיע את הכסף.

הסרט לא מוכן, צילומיו הופסקו. איך, אם כן, הפסדת את הכסף?

איך? אני אגיד לך איך: במקום לגמור את הסרט ולקחת אותו אחר כך למעבדות, הם לקחו את הפילם אחרי כל יום צילום. כך שעד עכשיו אני חייב למעבדה ארבעה מיליון לירות. כשאין בכלל סרט, ומי יודע אם אייפסע יזוה סרט.

למה שאת תשקיע סכום נוסף ותאפשר לפרוספר לגמור את הסרט?

הרי אמרת בעצמך שאת יודעת שהמישפחה אמרה: זהו עד כאן מספיק ודי.

גי פולופ:

„להפסיק להיות תורכיה סוג ג'!“

אני זוכרת ימים כשבוע-האופנה היה האירוע הזוהר ביותר בארץ. אני זוכרת-שמידרונות מלור-הפאר, שבו התקיים השבוע היו מלאים בקניינים חוצי-לארציים, שייצגו רשתות-מכירה חשובות. אני זוכרת עשרות עיתונאיות-אופנה ואווירה זוהרת ועיסוקית.

השנה היה שבוע-האופנה שונה. תחת הדוחק במיט-דרונות, ראיתי דוגמניות משועממות, חסרות עיסוק. שבוע-האופנה „לא היה מה שהיה פעם“, עד כדי כך שהחלט לקצרו ביום אחד (ראה עמודים 40-41).

החלטתי לפנות אל אחד היצרנים ולשאול לדעתם. בחרתי בגי פולופ הצעיר, בנו של מי שהיה מנכ"ל „בנד-עור“, לסלי פולופ. גי, שהקים מיפעל חדש, מקווה להמשיך את מה שאביו נאלץ להפסיק. המיפעל הקטן שלו שוכן בחדרה, וממוקם בבניין בית-קולנוע ישן, שהוצאו ממנו הכסאות. יד ימינו של גי במיפעל היא ארוסתו הדוגמנית חווה לוי.

גי, מה אירע, לדעתך, כשבוע-האופנה? מדוע לא הגיעו קניינים?

לפי דעתי אין ליצרנים הישראליים מה להציע היום לשוק העולמי. ביגלל המחירים הגבוהים.

ישראל הרגילה את הקניינים הבינלאומיים להתייחס אליה כמו שמתייחסים להונג-קונג, לטייוואן, לתורכיה ולקוריאה. כלומר, כמו אל ארץ המייצרת סחורה זולה. מה קרה? המטבע האירופי ירד, ואם יצרן ישראלי לקח בשנה שעברה 50 מארק והרוויח עליהם חמישה מארק, השנה לא רק שאינו מרוויח את חמשת המארקים, אלא מפסיד אותם. לכן הוא נאלץ לייקר את המחירים ב-20%, והקניינים אינם רוצים לקנות במחירים כלי-כך גבוהים.

אם כן, האם לא כדאי לבטל את שבוע-האופנה?

מדוע לבטל? היו זמנים כשבוע-האופנה הביא מוניטין טיבן עצום לישראל. אבא שלי היה מביא בעצמו לשבוע-האופנה 30 קניינים. צריך שהיצרנים יפסיקו לייצר סחורה זולה. כדי שהקניינים יפסיקו לראות בישראל קוריאה ב' או תורכיה ג'. לי יש מיפעל קטן ובו 17 פועלים. אני מנסה לייצר בגדים יפים יותר, אופנה יותר מיוחדת.

האם אתה ממשיך בדרך של אביך? האם אתה רוצה שהמיפעל שלך יגדל לממדים של „בנד-עור“ בזמנו?

אני ממשיך ברוח שבה הקים אבי את המיפעל. אך מכיוון שהמיפעל שלי קטן יותר, אני מייצר ברמה יותר גבוהה. האווירה במיפעל היא מישפחתית. את יודעת שעובדים אצלי היום שמונה פועלים שהיו הטובים ביותר והנאמנים ביותר במיפעל של אבא שלי? הם החליטו לנטוש מקום-עבודה בטוח של חברה עשירה, ובאו אלי לעזור לי לנסות ולהקים מיפעל קטן. זו הרוח שבה אבא אני את המיפעל שלי.